

KÜRT İŞÇİLERE KARŞI LİNG GİRİŞİMİ!

Yozgat'ın Çekerek ilçesinde orman işinde çalışmaya giden Derikli işçiler, kendilerinden istenen "ayakbastı parası"nı vermemeleri üzerine saldırıya uğradılar; linc edilmek istendiler.

Derik'ten yola çıkan 13 aile orman işçisi olarak çalışmaya gittikleri Çekerek'te hazine arazilerine kurdukları çadırlarda yaşamaya başlamışlardı. Ancak 13 köyün muhtarı, çadır başına 1000 lira "ayakbastı parası" istedi. Top-

rakların hazine arazisi olduğunu söyleyen işçiler ödeme yapmayı reddedince, civardaki 41 köyden köylünün saldırısına uğradı...

Olay yerine gelen jandarma hiçbir işlem yapmazken, Çekerek Kaymakamı ise işçilere "can güvenliğinizi sağlayamayız" diyerek, ilçeden çıkmaları gerektiğini söyledi. Kaymakamlığın tuttuğu araçlarla ve jandarma eşliğinde ilçeden çıkan işçiler, "eğer bu olay Derik'te yaşansaydı çoktan gaz bom-

balanı ve tazyikli su ile saldırılmıştı bile" diyerek kaymakamlık ve jandarmanın kendilerini koruyamamasına tepki gösterdiler.

Evet, devlet işçileri korumuyor, korumaz; çünkü o işçilerin devleti değil, sermayenin devleti. Hele sözkonusu olan ezilen Kürt ulusuna mensup işçiler ise, sermayenin devleti engel olmak bir yana ezen ulusta şovenist histeri yaratmakta bir an olsun tereddüt etmiyor, etmeyecektir.

Kürt işçi ve emekçileri bu binle hareket ederek faşist devlete karşı mücadeleyi yükseltmelidir. Ezen ulusa mensup işçiler de sermaye devletinin yaratmak istediği şovenist histeriye karşı durarak sınıf dayanışmasını yükseltmeli ve Kürt işçi ve emekçileriyle mücadele birliğini geliştirmelidirler.

Ancak o zaman bu tür saldırılar sonuçsuz kalacak; yarınlar Kürt ve Türk işçilerin ellerinde ortaklaşa yükselecektir.

MÜCADELE BİRLİĞİ

23 Temmuz 2020 - 063 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

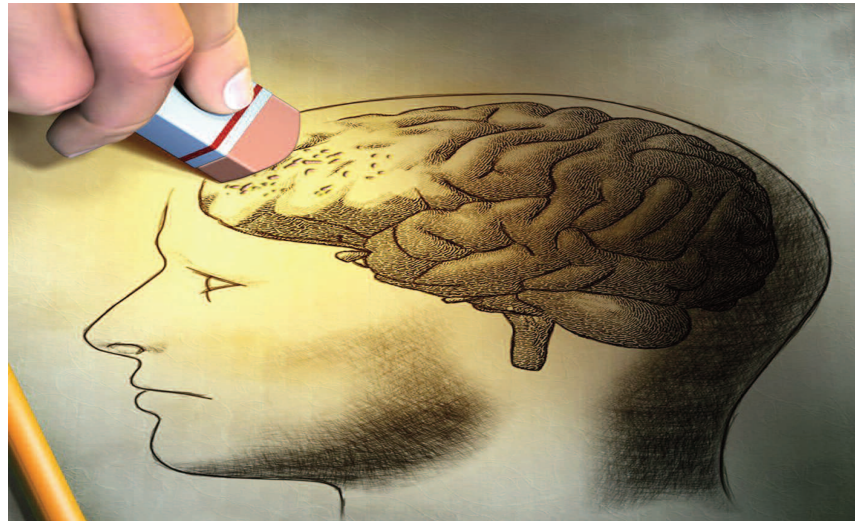
TOPLUMUN BELLEĞİNİ SİLMEK

Amnezi, unutkanlık hastalığıdır. Bellek yitimi yani. Hükümetin hazırladığı yeni sosyal medya tasarısı, "unutma hakkı" diye bir "yenilik" getiriyor. Bile isteye amnezi!

Kim unutmak ister ki geçmişini. Geçmişte çok acı çekenler? Bütün ömrü travmalarla geçenler? Ya da belki, kendi geçmişlerinin sürekli hatırlatılmasından korkan birileri, tüm toplumun amnezi olmasını ister? Bir şekilde unutulmalı bir takım gerçekler.

Böyle düşündü "asrın dünya lideri". Zira binlerce kovuşturma, soruşturma, tutuklama yetmedi. Ne yaparsa, ne etse alamadı ortalığa saçılan bilgi ve belgelerin önünü. Baktı olacak gibi değil. Meclise gönderdiği yeni sosyal medya kanununu ile kurutmaya karar verdi sorunun kökünü!

Tasarıya göre "kişilik haklarına



saldırı, iftira, hakaret gibi nedenlerle içeriğin engellenmesi veya çıkarılması", yetmedi, "unutma hakkı" sözkonusu olabilecektir. Böylece "kişilerin isminin geçtiği ve 'kişilik haklarına saldırı' olarak nitelendirildiği paylaşımlar arama motorlarında görülmeyecek." Nasıl da "makul gerekçelerle" sunuluyor değil mi? (Birileri "çanta" mı dedi? "Malum kişiye anlatır gibi"? Merak buyurmayın. Hazır mahkeme kararı da var malum konularda. Tek tuşla görünmez olacak hepsi bundan böyle veri tabanlarında.)

Çoban Sülü'nün o veciz sözünü hatırlar herkes: "Dün dündür, bugün gündür"! Siyasette dönme sanatının büyük ustası Demirel, işte bu sözle ifade ediyordu burjuva siyasetçilerin durumunu. (Gayet açık sözlüydü rahmetli! "Bana sağcılar adam öldürüyor dedirtemezsiniz" diyen de oydu.)

"Milli görüş gömleğini çıkartıp" başbakan olan "aldatılma şampiyonu" RTE, bu keskin dönüşlerinin hatırlatılmasından pek hoşlanmaz.

2

Korkmuyoruz, Geliyoruz

İzmir Alsancak'ta İzmir Barosu, başta Pınar Gültekin ve diğer kadın cinayetleri için, İstanbul Sözleşmesi'nin uygulanması üzerine basın açıklaması ve açık kürsü gerçekleştirdi.

Baro tarafından yapılan açıklamada kadınlar şöyle seslendi: "Kadın mezarlığına dönüşen bu ülkede mevcut kazanımlarımızın geri alınması demek, öldürülen kadınların anılarına saygısızlıktır. Kadınlar yılmadan, geri adım atmadan, bıkmadan, usanmadan kazanılmış haklarını savunmaya devam edecekler. Çünkü; bizler İstanbul sözleşmesi yaşatır diyor ve sözleşmenin uygulanmasını istiyoruz."

Basın açıklamasından sonra Tiyatro Sardunya'nın "Korkmuyoruz, geliyoruz" sokak performansı yapıldı.

Etkinlik, açık kürsüde yapılan konuşmalarla sona erdi.



2

EDİTÖR

GÜÇ

BİRİKTİRMELİYİZ!

Sınıf savaşında emekçi sınıfların, ezilen, yoksul halkların kurtuluş mücadelesine öncülük iddiasındaki devrimci politikanın başlıca amacı ve özü budur: Güç biriktirmek.

Sınıf savaşı, tüm diğer savaşlar gibi bir savaştır ve tüm savaşların kuralları geçerlidir. Ancak, sınıf savaşının dış savaşlardan önemli farklılıkları da var. Sınıf savaşında, iç savaşta proletarya ve müttefikleri, dış savaşlardan farklı olarak, önceden hazırlanmış, eğitilmiş, silahlanmış birliklerle savaşa girmez.

Proletarya, savaş gücünü savaş alanında biriktirir. Savaş alanında deneyim edinir, iç savaş proleter safları bozup dağıttıkça saflarını tekrar tekrar düzenler.

Bu yüzden, devrimci politika bir güç biriktirme sanatıdır. Devrimci politika, sınıf savaşı koşullarının Marksizm-Leninizme dayalı doğru devrimci çözümlenmesinin, emekçi sınıflara iktidarın fethine giden yol ve yöntemlerin gösterilmesinin yanı sıra, bu büyük amaçlara ulaşmak için güç biriktirme sanatı olarak görülmesi.

Bundan ne sonuç çıkar?

Akla, ilk elden gelebilecek sonuçları söyleyelim: Devrimci politikalara sahip olmak, bu politikaları kararlılıkla savunmak yetmez; bunları sabır ve inatla devrimin toplumsal güçleri olan işçilere, emekçilere, gençliğe, Kürt halkına, Alevilere, ulusal topluluk halklarına vb vb götürmek, anlatmak, açıklamak gerekir. Bu ısrarlı çalışmayla devrimin toplumsal güçlerini Leninist politikaların doğruluğuna, devrimci niteliğine ve kurtuluşun yolunun bu politikalarından geçtiğine ikna edilmelidir.

2

EDITÖR

GÜÇ BİRİKTİRMELİYİZ!

Baş tarafı 1. sayfada

İsrarla ve ısrarla yürütülecek bu ikna çalışması olmadan devrimci politikaların geniş kitleler tarafından benimsenmesi ve böylece maddi bir güce dönüşmesi mümkün değil. Başka bir anlatımla, biz doğruyu yazdık çizdik diye geniş emekçi kitleler hemen bunu kavrayıp saflarımıza koşacak değiller.

Oysa pratikte etkili bir devrimci güç olmak, bir güç örgütü olmak ancak devrimin toplumsal güçlerinin saflarımıza gelmesi, Leninist bayrak altında toplanmasıyla mümkün olur. Bu sağlanmalı.

Devrimin toplumsal güçlerini, yani, öncelikle öncü devrimci işçileri, devrimci gençliği, toplumun diğer alanlarındaki en ileri devrimci güçleri Leninist bayrak altında toplamak için en önemli, en etkili araç elimizin altında. Bu, sınıf savaşının pratiği içinde doğruluğu kanıtlanmış devrimci politikadır.

Leninistler, sınıf savaşının her alanına ilişkin devrimci politikaları sahip olduklarını dosta, düşmana kabul ettirmişlerdir. Başka parti ve örgütlerin, isim vermeden, Leninist politikaları, kendi politikalarıymış gibi ve ilk defa kendileri tarafından öne sürülmüş gibi yazıp çizmeleri söylediklerimize bir örnektir. Leninist sloganları, yine isim vermeden ve yine kendi sloganlarıymış gibi kullanmaları bir başka örnektir.

Bu konuda iki-üç somut örnek vermek yerinde olacak. Birinci örnek "Birleşik Devrim" sloganına ilişkindir. Ayrıntılara girmeden, kısaca, Türkiye ve Kürdistan devriminin birleşik bir devrim olarak gelişeceğini, ayrı devrim teorilerinin yanlış olduğunu teorik temelleriyle ortaya koyan ilk ve tek parti Leninist Parti oldu. Yıllar içinde, iki ülke devriminin birleşik karakterde olacağı ve olması gerektiği bizzat sınıf savaşı tarafından doğrulanınca şimdi bu stratejik slogan pek çok hareket tarafından, üstelik teorik temellerini anlamadan, kullanılmaya başlandı.

İkinci örnek, çok daha bilinen bir durum olarak, "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emegin Olacak" sloganının başına gelendir. Leninist Parti'ye ait olan ve belli bir stratejiyi ifade eden bu slogan, içerdiği anlam hakkında en ufak bir düşünceye sahip olunmadan başka parti ve örgütler tarafından kullanılmaya başlandı.

Son olarak, dinci faşist iktidarın seçimlerle gitmeyeceğini, faşizme karşı demokrasi mücadelesinin bir devrim mücadelesi olduğunu ortaya koyan Leninist politikadır. Şimdi bu politika sadece başka parti ve örgütler tarafından değil, kitleler tarafından da kabul ediliyor. Yani bu politika giderek maddi bir güce dönüşmeye başladı. Kitlelerdeki ayaklanma havasının oluşmasında, dinci faşist iktidarın ve bir bütün olarak faşizmin sandıkla-seçimle gitmeyeceğini, yıkılmayacağını kitlelerin anlamış olmasının temel bir rolü var. Leninist Parti, kendi dışındaki tüm parti ve örgütler, gizli-açık seçim sandıklarına koşarken, yıllar önce, "sandıkla gitmeyecekler" sloganıyla bu duruma işaret etmiş, kitlelere bu gerçeği göstermişti.

Bu kadar örnek yeter!

Peki tüm bunlardan nasıl bir sonuç çıkarmak gerekir?

Buradan çıkarılması gereken başlıca sonuç, güç biriktirmek, güç örgütüne dönüşmek için, başta Leninist işçiler, gençler ve kadınlar olarak militanca ve partizan bir ruhla mücadele etmek, ev ev, kapı kapı dolaşarak, gidilebilecek her fabrikaya, her atölyeye, her köye, her okula giderek işçi ve emekçilerle canlı, sıkı bağlar kurmaktır.

İşçilerin, emekçilerin gözünde Leninistleri görünür kılmalıyız. Bunun için bedel ödenmesi, gece gündüz büyük bir özveriyle, cesaret ve tutkuyla çalışılması gerektiği açık. Fakat, bir devrimde kitlelere öncülük iddiası başka türlü gerçeğe dönüştürülebilir mi? Sırf politik doğruları söyledik diye sınıf savaşının, iç savaşın ateşleri içindeki kitleler "buyrun öne geçin" mi derler! Kendileriyle daha önce sıkı, canlı ilişkiler kurulmamış ise bu durumda kitlelerin söyleyeceği tek şey "dün neredeydiniz" olur.

Leninist Partiyi kitlelerin gözünde görünür kılmamanın tek yolu, böylesi bire bir ilişkiler değil. Bu yolla birlikte, irili-ufaklı demeden eylem halinde olmak, mücadelenin değişik biçimlerine başvurmak gerekir.

Devrimci komünist düşünce ve sloganları yaymak, kitlelerle canlı, sıkı, bire bir ilişkiler kurmak, Leninistleri görünür kılmak; böylece güç biriktirmek ve bir güç örgütüne yükselmek için herkes kolları sıvamalıdır.

TOPLUMUN BELLEĞİNİ SİLMEK

Baş tarafı 1. sayfada

Ekibindeki irili ufaklı herkes... hatta ona selam vermiş "sair efrad" yahut gazeteci kılıklı zevat... Hepsi, ama hepsi korkar kendi geçmişlerinden. Mesela bakın, kim en yüksek perdeden küfrediyorsa Feto'nun tarikatına... geçmişte "hizmet hareketinin başındaki pek muhterem hazret" in el etek öpücüsüdür en ön saflarda. Şaşmaz bir kuraldır bu. Fizik yasaları bile bu keskinlikte değildir!

Dün ak dediğine bugün kara, dün sövüp saydığı ile bugün can ciğer kuzu sarma... Ve tersten, bugün kan davalı dünkü suç ortaklarıyla.

E ne var ki bunda! Burjuva siyasetin alameti farikası değil mi bunca dönüş? Kuşkusuz öyle ama... "asrın dünya liderininki" Chaplin'in "Büyük Diktatör"ünü çirak çıkartacak kadar fazla. Bunca hızlı dönüşün izahı yapılamıyor çoğu zaman.

Ama asıl önemlisi, epi topu bir

yüzlük adamın çeyrek asırlık baş döndüren hikayesi. O kokuşmuş Havuz'daki emirleri itina ile gizliyorlar tüm hikayeyi ama, internet ve sosyal medya başa bela. Olmadık bilgi ve belgeler, kayıtlar... çeşitli algoritmalarla gerilere atılsa da, bir türlü uçup gitmeyen, silinmeyen veriler. Unutmayan kör olası bir ilginç bellek! Üstelik her yeni yetme çocuğun rahatlıkla ulaşabileceği bir ortamda!

Öyleyse unut(tur)mak lazım tüm bunları bir şekilde. Yeni tasarıdaki "unutma hakkı"nın ereği, bir mahkeme ilamına binaen tek tuşla oluşacak bir toplumsal amnezi. Yok kişilik haklarıymış, yok kişiliğe saldırmış... (Yine birileri "çanta" dedi sanki!) Lakin unutmuyorlar. Zabıt varakası kar etmiyor toplumsal belleğe. Tüm bu çürümüşlüğe duyduğu öfke kadar, kendi devrimci geçmişine kurduğu köprüler de silinmez toplumsal bellekte.

"Suruç'un Kavgasını Büyüteceğiz!"

Suruç katliamının 5. yılında, Kadıköy Süreyya Operası'ndan Mehmet Ayvalıtaş Parkı'na yapılmak istenen yürüyüşe yönelik polis saldırısında gözaltına alınan 49 kişi, Kartal'daki Anadolu Adliyesi'ne sevk edildi. 18 yaşından küçük gözaltılar, aynı gece serbest bırakılmıştı.

DÖB, Dev-Güç, Dev-Lis, HDP Gençlik, Kaldıraç Üniversite, Gençlik Komiteleri, Serüven, DGB, SDG, Devrimci Otonom Gİ, DGD, Öğrenci Kolektifleri, SÖH, Öğrenci İnişiyatifi ve Yeni Demokrat Gençlik'in bulunduğu Gençlik Örgütleri, adliye önünde basın açıklaması yaparak gözaltıların serbest bırakılmasını istedi.

Eylemde konuşan, anma günü gözaltına alınan müvekkilleri ile görüşmek için gittiği Rıhtım Polis Karakolu önünde işkence ile gözaltına alınan Avukat Ezgi Önalın, işkencenin karakolda da devam ettiğini anlattı.

Önalın, "Suruç'ta yapılanlardan da, daha önce yaşanan gözaltılarda da bu polis şiddetini tanıyoruz. Bu polis şiddetini biliyoruz ve peşindeyiz. Biz avukatlar var olduğumuz sürece işkencenin takipçisi olacağız, sessiz kalmayacağız" dedi.

Gençlik Örgütleri adına İlyas Seyrek, Suruç'un kavgasını büyütürken mücadeleyi sürdüreceklerini söyleyerek gözaltıların serbest bırakılmasını istedi.



Deniz Bahçeci, katliamın 5. yılında Gençlik Örgütleri olarak sokaklarda olduklarını hatırlatarak, "Suruç'un hesabını birlikte sormak için, aynı kararlılık ve irade ile sokaklardaydık. Onlardan devraldığımız mücadele bayrağını Kadıköy'de, Ankara'da ve bir çok meydana dalgalandırdık" dedi.

33'lerin anılarından, isimlerinden ve resimlerinden korkan polis, işkence ile çok sayıda kişiyi gözaltına aldığını anımsatan Bahçeci, "Bizi gözaltına alsanız da, tutuklamaya çalışsanız da onların bayrağı, onların mücadelesi asla yere düşmeyecek. Beş yıldır olduğu gibi aynı kararlılıkla, aynı bağlılıkla, aynı hesap sorma bilinci ile sokaklarda onların adımlarını takip etmeye devam edeceğiz. Onların anıları ve mirası yaşayacak" dedi.

Eylemde, sık sık "Katliardan Hesabı Gençlik Soracak", "Unutmak Yok, Affetmek Yok", "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "Suruç'un Hesabı Sorulacak" sloganları atıldı.

Savcılıkta ifade veren gençler, adli kontrol talebiyle mahkemeye sevk edildiler. Akşam saatlerinde de yurtdışına çıkış yasağı ile serbest bırakıldılar.

“Yolu Biz Kapatınca Mı Suç?”

Bursa Yenişehir’e bağlı Kirazlıyayla köylüleri, Meyra Madencilik’e bağlı Çinko-Kurşun-Bakır Zenginleştirme Tesisi ve Atık Barajı Projesi’ne karşı mücadeleye devam ediyorlar.

Maden projesinin çalışmaları hızlandırılırken, şirket 2 gündür köy yolunu kullanarak, askerler eşliğinde projenin yapıldığı alana yoğun malzeme sevkiyatı yapıyor. Bunun üzerine Kirazlıyayla kadınları askerler eşliğinde malzeme taşıyan kamyonların önünü kesti.

50-70 yaş arası kadınlar asker-

lere ve malzemeyi taşıyan şirket çalışanlarına "Biz nasıl sizin maden sahyanıza giremiyorsak siz de bizim köyün yolunuzu kullanarak malzeme taşımayacaksınız. Buna izin vermez" dedi.

Askerler kadınlara saldırarak darp etti. Geri adım atmayan kadınlardan 12'si gözaltına alınarak Yenişehir Karakolu'na götürüldü.

Kadınlara karakolda kendilerine neden kamyonların önünü kestikleri sorularak, suç işledikleri söylenince, "Onlar bizim yolu kapatınca suç olmuyor da, biz kapatınca mı suç oluyor" diyerek suçlamaları kabul etmediler. Kadınlar, ilerleyen saatlerde ifadeleri alındıktan sonra serbest bırakıldılar.

Neden Örgütlenmeliyiz?



Aslında hayatımızın pek çok zamanında örgütlü bulunuyoruz. Örgütlülük bir grubun veya bir örgütün aynı sonuçlar için birlikte hareket etmesi olarak tanımlanır. Hayatımızın birçok alanında okulda, sokaktaki futbol maçında, iş yerinde veya siyasal bir örgütte örgütlüüz ve aslında örgütlülük olmadan insanlık yaşamını bile sürdüremez.

İnsan dediğimiz canlı türü yaşamın her yanında karşılaştığı sorunlara karşı bir araya gelmek, zorlukları birlikte göğüslemek ihtiyacını hisseder. Kapitalizmin egemen olduğu dünyamızda işçi, emekçi kesimlere mensup gençler olarak sistemin yarattığı sorunlar hayatlarımızı yaşanmaz bir hale getiriyor. Bunu kabul etmeyip mücadele etmek ve devrimci mücadele saflarına katılmak bizim yaşamlarımızın hem bir anlama kavuşmasının hem de insan kalabilmemizin yoludur.

Devrimci Mücadele, Mücadeleye Katılanlara Ne Katar?

Hayatımızın bir yarışma olduğunu vaazeden ve bu eşitsiz-adaletsiz yarışmaya zorla katmak suretiyle bizi yarışta koşan bir at olarak gören eğitim sistemi, kaybeden öğrencinin değersiz olduğunu bizlere inandırır. Öğrenci gençliğe değerli olmasını istiyorsa daha çok yarışması gerektiğini söyler ve sırtımıza binip kamçı vura vura adeta bizleri koşturur.

Anlatım şeklim biraz abartılı gelse de eğitim sistemi tam da böyle; bizi sistemin isteklerine göre şekillendirir ve bizlere daha çok çalışmamızı telkin eder; bizi bir makinanın çarkıymış gibi görür ve bizi de böyle biri olduğumuza inandırır.

Devrimci mücadele, devrimci mücadeleye katılanlara yeniden insan olduğunu hatırlatır ve ona yaşamın gerçek anlamını öğretir ve aslında bizim ne kadar insanlık dışı bir hayat yaşadığımızı ve bunu düzeltmek için ne yapmamız gerektiğini

öğretir.

Devrimci mücadele, devrimci mücadeleye katılanların hayatına bir şey katmaz, onlara yeni bir hayat katar.

Neden Komiteleşmeliyiz?

Komite; bir mahalle, okul, şehir, fabrika vb. bir topluluğun bulunduğu bir ortamda, bir amaç için oluşturulan alt gruptur, bu topluluk ortaklaşa bir temsilci seçer ve bu temsilci komiteyi temsil eden, komitenin ortaklaşa verdiği kararı üst gruba söyleyen kişidir.

Komiteler hiyerarşiye dayalı değil, demokratik temsiliyete dayalıdır ve bu komitenin bileşenleri düşüncelerini özgürce tartışma hakkına sahiptir. Komitelerin önlerine hedef koyacakları planlar da ortaklaşa belirlenir ve bileşenler bu kararlar için birlikte çalışır. Tam da kapitalizmin zıttı olan örgütlü özgür yaşamın nüveleridir komiteler.

Dediğimiz gibi örgütlülük hayatımızın bir parçasıdır ve bu yüzden bizler de okullarda ve mahallelerimizde faşizme, kapitalizme karşı komiteleşelim, komitelerimiz aracılığıyla devrimci mücadelemizi büyütelim.

Öğrenci dostlarımız;

Dinci-ırkçı-gerici eğitim sisteminin, staj sömürsünden bizleri sosyal-kültürel anlamda hiçbir şekilde geliştirmeyen derslerden, hayatımızı birkaç saate sığdırılarak belirleyen sınav sistemlerinden bıkmadık mı? Okullarımızda gerici faşist okul yönetimine, disiplin yönetmeliklerine, bizlerin öğrenci değil işçi veya müşteri gibi gören eğitim sistemine öfkeliyiz, demokratik, bilimsel, parasız, anadilde eğitim olması için Devrimci Öğrenci Birliği saflarında örgütlenelim ve bizi bir makinanın çarkı gibi yetiştiren okullarımızdaki eşitsizliğe ve adaletsizliğe karşı harekete geçelim, komiteleşelim!

**İstanbul'dan
Bir Liseli DÖB'lü**



İnşaat İşçileri Ölü Bulundu

Zonguldak Çaycuma'da 17 Temmuz günü amca-yeğen olan Salim Çatma ve Soner Çatma, Serkan A. isimli bir TTK çalışanının evine sına yapmak için gittiler; işçilerden bir daha haber alınamadı. Salim Çatma'nın ailesi durumu Çaycuma Cumhuriyet Başsavcılığı'na bildirerek kayıp ihbarında bulundu.

Olaya ilişkin arama yapılan evlerde cinayete ilişkin izlere rastlanılması üzerine işçiler Salim ve Soner'in, Serkan A. tarafından silahla öldürüldüğü ve Serkan A.'nın iki arkadaşı ile birlikte işçileri ormanlık alana götürerek gömdüğü tespit edildi.

Ormanlık alanda köpeklerle ya-

pılan arama sonucunda Salim Çatma ve Soner Çatma'nın cesetlerine ulaşıldı.

Valilik, "Olaya karıştığı tespit edilen 8 şüpheliden 5'inin gözaltına alındığı 3 kişinin de arandığı"nı açıkladı.



denmesini kaybederek 17 metre yükseklikten beton zemine düştü. Budak'ı gören işçilerin çağırdığı sağlık ekipleri, Kemal Budak'ın yaşamını yitirdiğini belirledi.



Çocuk İşçi Çatıdan Düştü

Antep'te 21 Temmuz günü öğle saatlerinde 5. Organize Sanayi Bölgesi'ndeki tekstil fabrikasının havalandırma sistemini tamir etmek için çatıya çıkan 17 yaşındaki Kemal Budak isimli çocuk işçi düşerek hayatını kaybetti.

Kemal, havalandırma sistemini tamir etmek için çatıya çıkmıştı. İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmaması nedeniyle

Gülistan Doku 200 Gündür Kayıp!

Munzur Üniversitesi öğrencisi 21 yaşındaki Gülistan Doku'dan 5 Ocak'tan bu yana haber alınamıyor.

Gülistan'ın 5 Ocak'ta erkek arkadaşı Zainal Abakarov ile bir kafenin önünde buluşup konuştuğu ve bu konuşmadan sonra oradan ayrılıp caddeden karşıya geçerek bindiği minibüs ile uzaklaştığına dair kayıtlar var.

Zaynal aynı gün arkadaşına "Çok kötü bir şey oldu" diye mesaj attı ve sonrasında yurt dışına kaçtı.

Gülistan'ın 5 Ocak gününe ait olan bozuk bir kamera görüntüsü var. Sarısaltuk Viyadüğü üzerinde Munzur Üniversitesi'nin bir güvenlik kamerasından kaydedilmiş. Gülistan, köprüünün üzerinde görülüyor. Görüntü bozuk, net anlaşılıyor. Görüntü temizlense gerçek ortaya çıkar ama o görüntü 200 gündür düzeltilmedi.

Gülistan'ın soruşturması Zainal Abakarov'un babası polis Engin Yücel'in bağlı olduğu şube tarafından yönetiliyor. Polis Engin de apar topar kaçtı!

Baş şüpheli Zaynal Abakarov'un telefonunda yapılan incelemeye göre, telefonuna el konulacağını öğrendiği gün Gülistan'a mesaj yazmaya başlıyor. Daha öncesine ait bütün kayıtlar silinmiş. Buradan soruyoruz; Zaynal'a telefonuna o gün el konulacağı bilgisini kim verdi?

Gülistan Doku'nun bu-



lunması için yürütülen arama çalışmaları dar bir alanda tutulup sonuç vermezken, olayla ilgili sürdürüldüğü belirtilen soruşturmada ise henüz bir gelişme sağlanamadı. Olayda tüm şüphelerin işaret ettiği Gülistan'ın erkek arkadaşı Zainal Abakarov ile ilgili ise hala etkin bir araştırma yapılmadı.

Son yıllarda cinsel taciz, istismar ve kadın cinayetlerinin artış gösterdiği kaçınılmaz bir gerçek olarak karşımızda durmaktadır. Şu pandemi günlerinde bile başına bir çok kadın cinayeti yansısı.

Bizler kadınlar olarak bunları her defasında dile getiriyor ve mücadele ediyoruz. Kadın cinayetlerinin, cinsel taciz ve istismarın önlenabilir olduğunu, bunun yükümlülerinin ilgili kurum ve kuruluşlar olduğunu tekrar hatırlatıyoruz.

Kadınların yaşadığı şiddet ve münferit olmadığını biliyoruz. Kadına karşı işlenen suçlar kapsamında soruşturmaların etkin yürütülmemesi, failerin kolluk kuvvetleri ile

olan ilişkileri, delillerin toplanmaması soruşturmalara dair şüphe uyandırmaktadır. Bunların ortadan kaldırılması gerektiğini buradan bir kez daha yineleyerek, Gülistan Doku bulunana dek olayın takipçisi olacağımızı bildiriyoruz. Gülistan'ın 200 gündür bulunamamasının nedeni Zaynal Abakarov'un kaçmasına, ailesinin taşınmasına göz yumanlardır! Gülistan'ın dosyası bir kayıp değil, cinayet dosyasıdır. Tüm delillerin toplanması için Zainal Abakarov'un tutuklanması gerekir.

21 yaşındaki bir kadın 200 gündür kayıp. Gülistan'ı kaybedenler korunmaya devam ederken Gülistan Doku'yu bulmak istemiyorlar!

Gülistan'ın akıbetini merak ediyoruz. Buradan soruyoruz; Gülistan Doku nerede? 200 gündür bulunamayan Gülistan'a ne oldu? Gülistan bulunana dek biz kadınlar olarak onu sokak sokak, meydan meydan aramaya, akıbetini soruşturmaya devam edecek, sorumlulardan hesap soracağız.

Dünyaya Başkaldırıyoruz

"Bu Sistemde Kadınlar Korunmuyor"

40 yaşındaki Sevtap Şahin, 1 yıl önce evlendiği eşinden şiddet gördüğü için kaçarak annesinin evine sığındı. Bu süre zarfında 60 defa şikayette bulundu; polis hiç bir önlem almadı. Hakkında uzaklaştırma kararı çıkarılan Özcan Şahin, Sevtap'ın annesinin evinin önüne sandalye atarak beklemeye başladı.

Takvimler 15 Haziran'ı gösterirken, Özcan Şahin'in annesi polisi aradı ve "oğlum gelinimi öldürmeye gidiyor" dedi. Polis gelip evin etrafında tur attı, yangın merdiveninde gizlenen Özcan'ı etrafta göremeyerek gitti. Anne evden çıkmak için kapıyı açtığı anda da içeri girerek eşi ile kavgaya başladı. Komşular anne ile birlikte kadının yardımına koşsalar da, kapıyı kilitleyerek kimsenin girmesine engel oldu. Anne polisi arayıp "kızımı öldürüyor" diye ihbar etti, ancak polis, 20 dakikada geldi. Ve "özel konut"a girme izni olmadığından 45 dakika "kapı

kırma izni" bekledi. Bu esnada Sevtap Şahin boğularak komaya sokuldu. Uğraşsa da kapıyı kırmayı başaramadı polis. Ve katil işi bitince elinde sigara ile kapıyı açtı. Polisler ise kızı yerde yatan anneye "yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu. Anne "Bu sistemde kadınlar korunmuyor. Kadınlar niye öldürülüyor diye merak ediyordum. İşte bundan öldürüyorlarmış" dedi.

Ve Sevtap Şahin, 3 gün komada kaldıktan sonra hayatını kaybetti.

Anne "kızım ihmalden öldü" diyor ve 60 şikayetin kızını korumak için hiçbir işe yaramadığını, kızının korkudan evden dışarı bile çıkamadığını, hatta bir defa evin anahtarını çoğaltıp eve girip kızına saldırdığını, polislin onu serbest bırakırken anahtarını da iade ettiğini anlatıyor.

Sevtap öldükten sonra geliyor mahkeme celbi. Ölümünden sonra akıllarına geliyor müdahil olmak. Ancak henüz katile bir ceza verilmiş değil.



Saldırıları Kadına Değil Hepimize

Günlerdir yine kadın cinayetleri, kayıp kadınlar ve taciz-tecavüz haberleri ile sarsılıyor.

Son günlerin değil, hemen her dönemin konusu oluyor kadına yönelik suçlar, bazı dönemlerde daha fazla ön plana çıkıyor sadece. Suçlunun "erkek" olduğu, "erkek adalet" olduğu söylense de, bir bütün olarak "sistemin" suçlu olduğu her olayda yüzümüze bir tokat gibi çarpıyor.

Her yerde kadınlara yönelik saldırılara karşı protestolarının yeniden yükseldiği bugünlerde, Yargıtay, 13 yaşındaki bir kız çocuğunu cinsel istismara maruz bırakan erkeğe verilen 6 yıl hapis cezasını "fazla" bularak bozdu.

2014'te Ankara'da 13 yaşındaki bir kız çocuğunun evine zorla giren 32 yaşındaki Ahmet Ç., çocuğa istismarda bulundu. Gözaltına alınarak tutuklanan Ahmet Ç. Ağır Ceza Mahkemesi'nde "kişiyi hürriyetinden yoksun kılma", "konut dokunulmazlığını ihlal etme", "çocuğun nitelikli cinsel istismarı" suçları ile yargılandı. Ancak mahkeme istismarın "teşebbüs aşamasında kalmasını" gerekçe göstererek, 8 yıl hapis cezası verdi. Ceza vermek için suçu işlemeyi tamamlamasını bekliyor mahkeme, tıpkı "patlamadan ceza veremeyiz" denilen IŞİD'li caniler örneğinde olduğu gibi...

Sonuç olarak mahkeme cezayı "iyi hal" den 6 yıl 8 aya indirerek, tah-



liye etti...

Sorun bireysel değil, suç bireysel değil, kadın-erkek sorununa indirilecek kadar basit değil. Kadınlara, çocuklara yönelik saldırılar artık cins sorunu değil, tüm bir toplumun sorunu. Tümünüyle yozlaştırmaya, baskı altında tutmaya, sindirmeye yönelik

politikanın eseri. Buna karşı sadece kadınlar olarak değil, tüm bir toplum olarak örgütlenmeli, mücadele etmeliyiz.

Kadınlarımızı, çocuklarımızı, kı-sacası geleceğimizi koruyabilmek için tek çare dövüşmek.. Işıklı yarınlar için...